
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD

LADY WILKINSON SWORD

Het leven is nooit een verzameling kansen.

Het leven is één enkele kans die nooit twee keer komt.

Zo was het voor mij.

In mijn jaren in de Italiaanse vrijmetselarij, in haar rituelen en tradities erkend door de United Grand Lodge of England, kreeg ik de gelegenheid deel te nemen aan een nogal ongewone bijeenkomst.

Ik was al in de Derde Graad, maar ik kwam met de juiste instelling: die van een Leerling.

Het was geen rituele bijeenkomst.

Er waren geen schootsvellen, geen symbolen, geen woorden om uit het hoofd te leren.

Het was gewoon een diner.

Een diner in Londen.

Een van die avonden die gewoon lijken terwijl je ze beleeft, en die pas vele jaren later buitengewoon worden, wanneer je eindelijk hun betekenis begrijpt.

Londen had zijn gebruikelijke charme.

De geschiedenis leek uit elk gebouw naar buiten te kijken.

De Kroon.

De City.

De besloten clubs.

De instellingen.

De tradities die langer leven dan de mannen die ze hebben geschapen.

Het was door mijn eerdere beroepservaringen binnen Gillette, en op die plekken, dat ik bijna toevallig een verhaal tegenkwam dat veel ouder was dan ikzelf.

Een verhaal dat niet bij de vrijmetselarij hoorde.

Evenmin hoorde het bij de zakenwereld.

Het hoorde bij Engeland.

Het heette Wilkinson Sword.

Of misschien zou het juister zijn haar zo te noemen:

Lady Wilkinson Sword.

Want sommige bedrijven maken winst.

Andere schrijven geschiedenis.

Zij had allebei gedaan.

Haar accent was Engels, haar manieren elegant, haar stijl verfijnd.

Ze glimlachte door de jaren heen die ze met zich meedroeg.

Ze wist dat ze niet meer jong was.

Ze had de lichtheid van de jeugd verloren, maar niet haar helderheid van geest.

Haar intellect bleef sterk.

Haar ideeën bleven scherp.

Telkens als ze tegen me sprak, gebruikte ze die bijna romantische toon van een oude kat die spint bij de open haard, en ze sprak mijn naam altijd met een kleine onvolkomenheid uit:

“Fernando…”

Ze had nooit een introductie nodig.

Ze hoefde alleen de kamer binnen te komen.

Ze droeg het gewicht van de geschiedenis met zich mee.

Ze had oorlogen, koningen, koninginnen, industriële revoluties, overnames en bestuursvergaderingen meegemaakt.

Ze had mannen rijk zien worden.

Ze had rijken zien verdwijnen.

Ze had managers gezien die ervan overtuigd waren dat ze onsterfelijk waren.

En toch was ze er nog.

Elegant.

Stil.

Brits.

Op dat moment begreep ik dat sommige bedrijven helemaal geen bedrijven zijn.

Het zijn instituten.

Sommige behoren toe aan aandeelhouders.

Andere behoren toe aan de geschiedenis.

Lady Wilkinson Sword behoorde tot de laatste.

En ik begon, een klein beetje, ook bij haar te horen.

Ferdinando